

Nr 38.

Av herr **Fast m. fl.**, om *årligt understöd eller avskedsersättning åt förre sergeanten Gunnar Ferdinand Lundquist.*

F. d. furiren av I klass vid, sergeanten i Kungl. Jönköpings regemente Gunnar Ferdinand Lundquist, född den 26 juli 1894, antogs den 13 april 1912 och befordrades 1918 till furir av I klass vid regementet. Den 30 oktober 1925 beviljades Lundquist avsked från sin beställning på stat. Lundquist avlade sin underofficersexamen med högsta betygs-summa bland 99 tävlande. I sin tjänst har han skött sig så, att han vunnit sina förmäns, kamraters och underlydandes odelade förtroende och aktning. Trots att Lundquist erhöll det högsta betyget från under-officersskolan blevo så gott som samtliga hans kamrater befordrade till sergeant på stat, medan Lundquist, till följd av ogynnsamma befordringsförhållanden vid regementet, icke erhöll sådan befordran. Under augusti månad 1925 drabbades Lundquist av tuberkulos, vilken olycka icke blott stäckte alla hans förhoppningar om befordran utan även förhindrade hans möjlighet att rekapitulera. Den 31 oktober 1925 erhöll Lundquist jämlikt bestämmelserna i S.F. den 24 mars 1916, nr 146, avsked, utan att erhålla vare sig rätt till pension eller avskedsersättning. Därest sjukdomen utbrutit 6 månader senare skulle Lundquist med all sannolikhet varit befordrad till sergeant på stat och hans lagliga anspråk på staten blivit helt andra än som nu blivit fallet. Efter ett års vistelse vid Hässleby sanatorium utskrevs Lundquist på hösten 1926 såsom förbättrad och har intill den 30 september 1931 åtnjutit ersättning från riksförsäkringsanstalten.

Vid 1928 års riksdag väckte herr Lilliecreutz m. fl. i andra kammaren motion om att Lundquist måtte erhålla den pension, som han skulle varit berättigad till, därest han före sin under tjänsten iråkade sjukdom varit befordrad till sergeant på stat. Bankoutskottet avstyrkte motionen, men var vid utskottets utlåtande fogat en reservation av herr Bäcklund, som yrkade, att riksdagen måtte besluta tillerkänna Lundquist ett årligt understöd av 300 kronor. Första kammaren biföll utskottets hemställan medan andra kammaren biföll herr Bäcklunds reservation. Vid den gemensamma omröstningen segrade den mening som företrätts av första kammaren.

Till det anförda må erinras därom, att Lundquist, ehuru han numera anses fri från sin sjukdom, alltjämt är oförmögen att utföra tyngre arbete. Hans ställning har icke blivit bättre genom den hårda konkurrens om arbetstillfällena som medföljt den ekonomiska krisen. Lund-

quist har hustru och tre minderåriga barn att försörja, varav det yngsta är endast 5 år gammalt. Lundquist ägnade sig först åt hönsskötsel, vilken rörelse emellertid blev för honom förlustbringande. Numera är Lundquist bosatt i Tibro, där han innehar en liten speceriaffär. Genom den iråkade sjukdomen måste Lundquist förbruka de små besparingar som han tidigare kunnat samla, varför nödigt rörelsekapital saknas för att affärsrörelsen skall kunna bliva ekonomiskt bärig. För år 1933 uppgick Lundquists inkomst till 1150 kronor med ett beskattningsbart belopp av 60 kronor.

Det förefaller som om staten borde i detta fall träda stödjande till och något mildra verkningarna av den lott som ett omilt öde tilldelat honom. Som jämförelse kan framhållas, att en sergeant vid A.2., som kom i tjänst 2½ år senare än Lundquist och som vårdades på sanatorium samtidigt med denne, erhöll under sjukdomen fri sjukvård samt fulla avlöningsförmåner endast minskade med sjukavdraget. Efter utskrivningen från sanatoriet kunde han återinträda vid sitt regemente och därest han blir fältoduglig komma i åtnjutande av stadgade pensionsförmåner. Lundquist, som nedlagt ett lika meriterande arbete i statens tjänst, blev till följd av synnerligen ogynnsamma befordringsförhållanden vid regementet hänvisad till den hjälp som kan erhållas av riksförsäkringsanstalten. Som stöd för att Lundquist ådragit sig sin sjukdom i statens tjänst må anföras, att han vid befordran till sergeant den 7 september 1922 erhöll läkareintyg om full fältoduglighet.

Starka billighetsskäl synas oss tala för att Lundquist erhåller någon hjälp av statsmedel antingen i form av årligt understöd eller i form av engångsersättning.

Med stöd av det anförda och med hänvisning till de intyg som skola tillställas vederbörande utskott få vi hemställa,

att riksdagen måtte bevilja f. d. sergeanten i Jönköpings regemente Gunnar Ferdinand Lundquist under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten ett årligt understöd av 500 kronor att utgå från och med den 1 juli 1934 eller om detta icke bifalles Lundquist måtte tillerkännas ett engångsbelopp svarande mot den avskedsersättning som enligt kungl. brev den 26 september 1925 skall utgå till furir.

Stockholm den 16 januari 1934.

Erik Fast.

Abel Andersson.

M. L. Petersson,

Johan Johnsson.

Broaryd.